

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Nej, men det er ikke et særlig dækkende og bredt ord. Der kan det godt være, at vi opfatter ordene lidt forskelligt. Det er ikke nødvendigvis sådan, at det, der står her, er kedeligt, og selv om det er nyttigt, kan det da være sjovt. Det der med det naturvidenskabelige er da ikke negativt sagt fra min side. Det er da glimrende, at det er med.

Jeg siger bare, og det kan være, at vi ikke skal se, hvad undervisningsministeren kommer med, men måske videnskabsministeren. I virkeligheden er det måske, hvad finansministeren i sidste ende vil ofre, for det skal ses i sammenhæng med, at det også vedrører de lange videregående uddannelser.

Jeg synes, det er glimrende, at man åbner for den naturvidenskabelige del, men så tillader jeg mig at nævne det humanistiske. Det mener jeg ikke helt kan omfattes af det her.

Nu kunne humanistisk jo altså være inden for sprogvidenskaben, og det kunne være inden for ting, som vedrører historie og sådan noget, og det kan være, at vi finder det hos videnskabsministeren. Det ved jeg jo ikke. Det er derfor, det er lidt svært at vurdere det her isoleret, i forhold til at der er to lovforslag, L 22 og L 23, plus et, L x, som vi ikke kender endnu.

Formanden:

Tak til hr. Aage Frandsen.

Så er det fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror ikke, at jeg kan mindes en skriftlig fremsættelsestale med så mange plusord i, med så meget godt, med så meget velsignelsesrigt, der vil drysse ned over kongeriget ved dette lovforslags vedtagelse: det danske samfunds fremtidige vækst, evnen og muligheden for at rekruttere veluddannet arbejdskraft, internationalisering af uddannelserne. Jeg vil næsten foreslå, at man kan spille et i visse kredse meget udbredt bingo-spil, teksten vil være velegnet.

Det står bare i skærende kontrast til det, der er lovforslagets indhold, nemlig 15 mio. kr. til, at 120 studerende med særlig høje kvalifikationer fra særligt udvalgte lande kan få den æresbevisning at få lov til at studere i Danmark. At det skulle udfylde alle disse gode ord, det er gådefuldt.

Det lægger sig så til den gåde, det er, hvordan vi skal få et overblik over, hvordan internationa-

liseringen skal fremmes, når det her lovforslag ikke kan behandles sammen med det følgende lovforslag, som ikke kan behandles sammen med det lovforslag, som videnskabsministeren skal komme med senere, og som dækker de lange videregående uddannelser.

Det er selvfølgelig, synes jeg, meget fint, at Dansk Folkepartis ordfører, fru Louise Frevert, siger, at dette kun er at løfte en flig af sløret – meget overraskende, at man går ind for slør i Dansk Folkeparti og bruger det som politisk bilde, men lad det nu ligge – men det kan umuligt være tilfredsstillende for nogen parter, at noget så helt afgørende som internationaliseringen af vores uddannelser skal behandles på den her lemfældige måde i lovgivningsmæssig sammenhæng. Det ligner ingenting. Det ligner ikke noget, at man ikke kan få overblik over, hvad det er, der er realiteten. Det ligner ikke noget, at man ikke kan få overblik over, hvad det faktisk er, vi er ved at sætte i værk.

Om lidt vil jeg bliver korrekset for ikke at have forstået det, for at have lavet en fejllæsning, for at have forskruede forestillinger om, hvad det vil føre til. Det er jeg ganske sikker på, for hvis man læser de to forslag, vi behandler i dag, i sammenhæng, så kan man ikke undslå sig for en fornemmelse af, at det her handler om, at virksomheden Danmark i højere grad skal vide at prissætte sine produkter med henblik på, at uddannelse endelig og endegyldigt kan blive betragtet som en ting og som en vare.

Danmark er jo en del af det internationale uddannelsessamfund. Der er en levende, aktiv community, et fællesskab, hvor man udveksler, hvor man samarbejder forskningsmæssigt og uddannelsesmæssigt, men det her handler jo om noget helt andet. Det handler om, at vi i højere grad skal kunne gøre os på uddannelsesmarkedet. Det kan godt være, at vi skal gå den vej, WTO-forhandlingerne og alle de der ting helt uførtalt. Selvfølgelig skal danske uddannelsesinstitutioner også kunne gøre sig gældende. Men skal det organiseres på en sådan måde, at vi tager et lille skridt her og et lille skridt om lidt og så måske et lille skridt i en anden retning sådan et godt stykke hen i november?

Kl. 18.50

Trænger vi ikke til, at den redegørelsesdebat, som jo mildest talt heller ikke var banebrydende, bliver fulgt op af en langt mere direkte diskussion af, hvad det vil sige både at være en del af et internationalt uddannelsessamfund og et internationalt uddannelsesmarked?